

Dues preguntes

Amadeu Lleopart parteix de textos bíblics, d'Adam i Eva, per acabar fent una crítica al sexisme de la societat actual, amb la publicitat al capdavant, i a les paraules de Rajoy evadint la qüestió de la discriminació de la dona

Representació d'Adam i Eva en una pintura de Lucas Cranach 'el Vell'

Els clàssics sempre ens interpel·len. És bo d'acceptar aquest diàleg enriquidor, que possibilita mil aprenentatges. I, sobretot, mil preguntes. Dialogar-hi des de mirades alternatives a l'ortodòxia; per això, no descarto clàssics com la Bíblia o els Evangelis.

Observo l'inici de l'Evangeli de Joan. «*In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum*». Interessant. Al començament de tot hi hauria la paraula, i la paraula equivaldria a Déu. Entenc que està parlant de la capacitat creadora del verb. Permeteu-me que deixi la interpretació teològica al marge: prefereixo fixar-me en la capacitat humanament creadora de la paraula. En l'inici de la peripècia humana, gràcies a la possibilitat de verbalitzar, tenim pensament, tenim comunitat, tenim cultura, tenim transmissió, tenim poesia. Per bé i per mal.

Una pregunta: ¿en l'ensenyança la paraula ocupa el lloc preferent o bé, de tant en tant, la tecnologia i la robòtica la desplacen?

I un passatge del Gènesi (el 2.22) que també tinc ganes de posar damunt la taula, ara que s'acosta el 8 de març: «*et aedificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in mulierem et adduxit eam ad Adam*». Ja que les veus ens interpel·len sense escapar del seu context cultural, en la nostra conversa amb els textos antics no podem considerar veritable qualsevol idea o costum, sinó filla o fill d'una època. És per justícia -no per moda- que s'ha de desestimar -i fer-ho de soca-rel!- la subordinació de la dona a l'home. Qüestionar aquesta raó bíblica (quan diu que Eva provenia d'una costella del primer baró), però sobretot assenyalar la part gens negligible de la publicitat d'avui, dels missatges d'avui -de vegades, institucionals- que conviden al manteniment

---

del sexisme. La semblança entre missatges tan allunyats en el temps ens ha de fer adonar que hi ha encara molta, moltíssima, feina pendent.

Una segona pregunta: ¿pot tendir, la paraula, a crear cada vegada més escenaris en què el gènere no sigui causa de desequilibris de poder? Si l'article 14 de la Constitución Española anuncia solemnement que «*los españoles son iguales ante la ley, sin que pueda prevalecer discriminación alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o cualquier otra condición o circunstancia personal o social*», ¿és acceptable que el primer ministre d'aquest estat europeu la unitat del qual sembla fora de dubte respongui, a propòsit de les diferències de salaris entre homes i dones, amb frases i arguments tan peculiars com aquest: «*No nos metamos ahora en eso*»? És evident que la paraula, a més de crear, també ha de denunciar.